

ЧЕРВЕНЬ

ISSN 0132-4462

1984

№ 11

ПЕРШЕ

Мал. Арвідаса ПАКАЛЬНІСА

Здоровенькі БУДИ!

Лист голові виконкому
Чернівецької міської Ради народних депутатів
В. Ф. ДАЦЮКУ.

Полум'яний привіт Вам, шановний Володимире Федоровичу!

Пишу Вам цього широкого листа, а в голову закрадається лукава думка. А що, думаю собі, якби для сміху оголосити конкурс серед керівників житлово-експлуатаційної мережі на здобуття почесного призу «Золота черепаха». Умови конкурсу такі:

1. Ану, хто з вас, шановні товаришочки, виявиться найбагуджійшим, найбездушнішим і найнеповороткішим у розв'язанні такого пекучого питання, як ремонт житла, насамперед ремонт капітальний?

2. Ану, хто з вас, шановні товаришочки, краще за всіх уміє обіцяти, що ремонт, насамперед ремонт капітальний, будинків і квартир буде ось-ось зроблено, але ці обіцянки завжди залишаються обіцянками-цяцянками?

3. Ану, од кого з вас, шановні товаришочки, просьби і скарги трудящих дуже часто одлітають, як горох од стіни?

Підбиваючи підсумки конкурсу, зваживши всі «за» і всі «проти», авторитетне журі присудить переможцеві почесний приз «Золота черепаха» і вручить його щасливчикові урочисто й навіть помпезно, як цьому й належить бути в таких обставинах.

Претендентів на цей приз зголо-ситься, думаю, не так уже й мало. Будуть серед них і досить солідні претенденти, будуть і менш солідні.

Я впевнений, що спробують висловити свою претензію на «золото» конкурсант з міста Кролевець Сумської області, хоч особисто я більш ніж упевнений, що «золото» їм не світить. Та й справді — за що? За те, що в будинку № 9 по вулиці Радгоспній уже десять років не діє каналізаційна система? Подумаєш, яке лихо! Живуть же у тому будинку люди. Навіть дітей народжують, в міру сил своїх і можливостей, чесно поповнюючи не такі вже багатолюдні лави громадян і громадянок скромного міста Кролевець. Ну, ніде правди діти, скаржаться вони, ретельно оббивають пороги міської Ради, пишуть слізні листи аж у Київ. І хай собі пишуть на здоров'я. Подумаєш — забажалось їм діючої каналізації!

Думаю, що не забарилися б вискочити, як голий з конопель та подати свій категоричний голос і товаришочки з преславного обласного центру — міста Хмельницького. «Ми теж не ликом шиті і маємо всі категоричні підстави

претендувати на «золото»! Але наперед скажу: їхні шанси дорівнюють нулю без палички.

Щоправда, діла ремонтні в цьому місті теж не зовсім блискучі, і дефіцит чуйності до скарг трудящих часом відчувається добряче. Скажімо, мешканці будинку № 111 по вулиці Фрунзе вже кілька років просять, щоб міськжитлоуправління зглянулось над їхньою бідою і відремонтувало прогнилий дах на цьому будинку, бо жити в ньому вже просто нестерпно. У квартирах стіни не висихають ні літом, ні зимою, зі стель опадає мокра штукатурка, а коли йдуть дощі, то хоч бери та Лазаря співай. А ремонтом дірявого даху й не пахне.

Скаргами жильців можна вже залатати всі діромахи на тому

злочасному даху, але ж це не вихід. Хай, як говориться, папір усе терпить, але не забуваймо при тім, що він зовсім не терпить дощів!

Хай на мене не ображаються хмельниччани, але коли б мені випала честь бути членом журі цього конкурсу, то я перший виступив би проти присудження їм «Золотої черепахи». Далеко їм до неї, як кущовому до зайця.

І якщо вже хочете знати, хто гідний цього призу, то це, шановний Володимире Федоровичу, Чернівецьке міськжитлоуправління. Як не верти, як не крути, а воно стопроцентно відповідає всім трьом вимогам конкурсу.

Коротко опишу чернівецьку капремонтну епопею спершу на прикладі двох будинків: будинку № 13 по вулиці Івана Франка та будинку № 42 по вулиці Леніна. Будинки ці, образно кажучи, давно вже на ладан дишуть, давним-давно потребують невідкладного ремонту, до того ж — капітального. І от уже чотирнадцятий рік (Рекорд? Рекорд, притім республіканський!) мешканців цих будинків тепло і душевно запевняють:

— Потерпіть ще трошки, голубчики, й ми одчибуємо такий капремонт цих будинків, що у вас слюзи з очей закапають од радості.

Ждуть жильці того капремонту, як манни небесної, ждуть рік,

ждуть другий, а ним і не пахне.

— Ви вже потерпіть, голубчики, ще трошки, — знову тепло й душевно запевняють мешканців будинків-інвалідів, — і ми не тільки капітально відремонтуємо їх, але й квартири переплануємо на краще, та так уже їх розмалюємо та прикрасимо, що й помирать нікому не захочеться.

Журавлиними зграями полетіли скарги жильців у всі міські та обласні інстанції, в тому числі й у виконком обласної Ради народних депутатів, а відповіді на скарги ті ж самі, штамповані:

— Ще трішки, ну, ще трішечки потерпіть, голубчики, і ми таки приступимо до капремонту.

Така нещаслива доля спіткала й двоповерховий будинок № 35 по вулиці Шевченка, в котрому проживає сім сімейств.

Думаю, шановний Володимире Федоровичу, що Ви правильно мене зрозуміли, — не було в нас таких смішних конкурсів і ніколи не буде. Це просто жарт. Але, як кажуть, жарти жартами, а хвіст набік. І я глибоко вірю, що є в Чернівцях авторитетна інстанція, котра, не вагаючись, так наступить на хвіст сотворителям цієї сумної капремонтної одисеї, що в очах їм блисне яскравіше найвисокопробнішого золота.

По цій мові бувайте здорові.

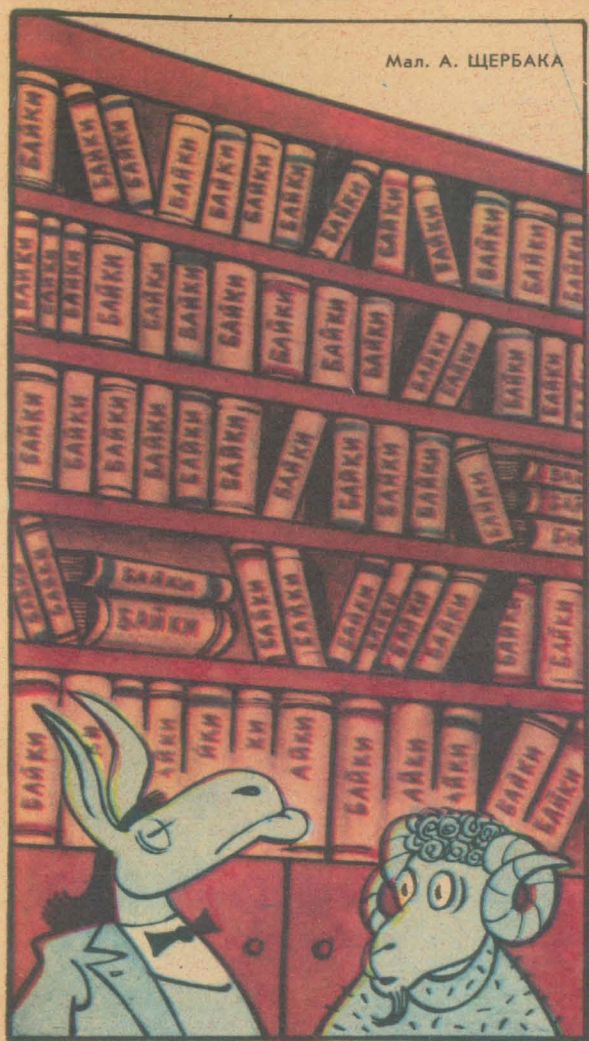
Од щирого серця Вашого
«ПЕРЦЯ».

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ми вивели гібрид карася і летючої риби. Тепер цей гібрид сам шукає, де вода чистіша.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Чому самі байки збираєш!
— Пора б тобі вже знати, бараняча голова, що в цих книгах мене величають тільки з великої літери.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Був під каблучком у тих, хто навіть у підметки не годився.
- В одних горить усе в руках, у інших — під ногами...
- Гучне ім'я потребує уміня тихо його носити.
- Голос совісті не завжди здатний заглушити крик душі.
- Дехто гарячкує лише для того, щоб зігрітися.

Леонід СУХОРУКОВ.

м. Київ.

ЗНА-Є-МО!

Приємно мати діло з людьми, які все знають. Ти тільки-но рота роззявив, а вони тобі: «Зна-є-мо! Знаємо і відаємо».

Отож саме з такими людьми довелося мені зустрітись на Миколаївщині.

— Приїхав я до вас з питання будівництва...

— Пункту технічного обслуговування тракторів? — аж якось радісно урвав мене начальник Первомайського будівельно-монтажного управління № 4 тресту «Миколаївжитлобуд» Вадим Михайлович Колосовський.

— Еге ж. Це той, що...

— Так, так. У Врадіївському районі. У колгоспі «Родина». Знаємо, знаємо.

— Але ж ви його...

— І це правильно, — вже зовсім упевнено закивав головою Вадим Михайлович. — Споруджуємо потроху.

— Якщо не помиляюся, почали ви...

— Що почали, то почали. Ще десь у 1981 році почали.

— А коли ж закінчити мали?

— Колись і мали, — щиріс сердно зізнався В. Колосовський. — Це вже точно, що мали.

— Чому ж тоді...

— Не закінчили, ви хочете сказати? Це теж знаємо. Воріт немає. Ось уже четвертий рік в усенькій області не можемо розшукати четверо воріт.

Ну, чим не приємна розмова? Людина, як отой казав, у курсі дела. Все у неї занотовано і відповідними папірцями підкріплено. До речі, Вадим Михайлович прекрасно знає і те, що 24 з гаком тисяч карбованців, у вигляді недобудованого ПТО, повисли між небом і землею. Обізнаний він і в тому, що чималі бригада механізаторів колгоспу «Родина» з року в рік ремонтує комбайни та сівалки, трактори та автомашини просто неба. Сніг чи дощ, мороз чи відлига, а механізатори, хукаючи на руки або шулячись від дощу, лізуть навкарачки під оту техніку і длубаються у силі-силенній різних гайок, поршнів та шестерень. Все правда, давно було б гаразд, якби не ті капосні ворота. Четвертий рік шукають їх і не можуть знайти.

Взагалі у Врадіївському районі різні пошукові справи бувають. Ворота що? Ворота — дрібничка у порівнянні з тим, що ось уже багато років (дехто подекує, що майже десять) ніяк не можуть знайти путнього голову все у той же колгосп «Родина». І знову ж таки про цей факт в усіх усюдах знають. Навіть в обласному управлінні сільського

господарства, яке очолює Владислав Михайлович Жук.

Одного призначили, а він ні «цоб», ні «цабе». Другого знайшли. Так той лише «цоб» і ні кроку далі. Черговий же голова Іван Іванович Долинський невідомо чим і займався, сидючи у тепленькому керівному кріслі.

Знали і відали про це у районі та області.

Та й як його не знати, коли сусідні колгоспи в комори повновісні тонни зерна щороку сиплють, а І. Долинський з гектара по 16, а то й 13 центнерів мав. Соняшника як не 7, то 6 центнерів з га. Навіть, бідолаха, до половини плану не дотягував. А про цукристі годі й мовити. При плані дві з половиною сотні центнерів з гектара у минулому році колгосп зібрав аж 28 центнерів. Тобто — одинадцять процентів від задуманого.

Якщо глянути на виробничо-фінансову діяльність колгоспу «Родина» за кілька останніх років, то просто аж моторошно робиться. Не те, що про якийсь прибуток говорити, а саме на часі ставити питання, аби хтось грошиків голові на зарплату позичив. Скрізь і всюди — самі мінуси.

Але бадьоре «Зна-є-мо!» з року в рік котилося широкими просторами Миколаївщини. І докотилося до ручки.

Не знаю, як де, а у Миколаївській області наврод чи вдасться знайти ще одне таке ж унікальне господарство.

Вряди-годи і сьогодні ще можна почути отой сповнений оптимізму вигук. Тільки-но повів мову про колгосп «Родина», як почув до жаху знайоме:

— Знаємо, знаємо.

— Крім того, там ще й зі ставком...

— А-а, аварійна гребля! Значиться, значиться така, — охоче схопилися за папери в управлінні сільського господарства.

— Гарно було б...

— А...

— І запчастинами не обділимо.

— ...

— І з добривами розберемося.

— Може...

— Про що мова. Налагодимо і кадрове питання. Адже ж — знаємо.

Слово честі, приємно зустрічати людей, які, ну, все до дрібничок знають. Та й говорять так упевнено, що аж кортить повірити. От якби тільки у рішучу мить інтонація не підвела.

І. ЛАГОЗА.

Миколаївська область.

ОДНИМ КЛОПОТОМ МЕНШЕ

ХАРКІВСЬКА область (Кор. ТАП). Жителям приміського хутора Нова Олександрівка не треба нагадувати про зменшення у вечірній час звуку радіоточок: вони відсутні тут майже у всіх будинках.

Новоолександрівці не припиняють бомбардувати вдячними листами за цю теплу турботу про їхній спокій начальника Харківського районного вузла зв'язку Анатолія Павловича Лободу, під енергійним проводом котрого майстри іще три роки тому кинулися було радіофікувати хутір, але потім вчасно схаменулися і безслідно зникли.

ЗАГАРТОВУЄМОСЯ!

Фахівці свідчать: готувати олімпійських рекордсменів треба змалку. Тому

то, мабуть, у Кам'янець-Подільському на Хмельниччині й відкрився кілька років тому дитячий садок приладобудівного заводу з такою символічною назвою — «Олімпійський». Наш кореспондент, побувавши в цьому садку і висловивши своє захоплення цим справді казковим дитячим комплексом з чудовим майданчиком і навіть басейном, спитав у дирекції, як іде підготовка майбутніх рекордсменів. «Загартовуємося, — відповіли йому. — Вже п'ятий рік ніяк не вирішиться питання з опаленням дитячого садка, тому взимку температура в приміщеннях падає до восьми градусів, а зараз навіть воду в басейні нема як підігріти. А все через те, що

тепломережна служба не хоче брати на свій баланс наше котлове господарство».

УТОЧНЕННЯ ТАП

До Телеграфного Агентства Перця звернулася жителька села Манжелія Глобинського району Полтавської області А. Витко з пропозицією просити відповідні органи заборонити надсилати у продаж виробів Васильківського заводу холодильників, випущені наприкінці місяця. «Ось я, наприклад, — пише вона, — купила холодильник «Кристал-9», виготовлений 30 січня, і вже наступного

дня він вийшов з ладу. Воно ж і зрозуміло, в кінці місяця на підприємстві аврал. Поспішаючи виконати план, виробничники гонять брак...»

Співчуваючи А. Витко, ТАП не поділяє її категоричності щодо цифри «30», оскільки, як свідчить пошта агентства, брак на згаданому підприємстві випускається й в інші дні місяця.

НАТРАПИЛИ НА СЛІД

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Два роки слідопити села Пилипів Барського району марно намагалися відшукати сліди завідувача клубом тов. Дорож. Іржавий замок на дверях клубу свідчив, що туди вона не навідується.

Зрештою, їм пощастило. Сліди тов. Дорож виявлено у приміщенні Журавлівської сільської Ради, куди вона двічі на місяць пунктуально приходить за платнею.

— За що — штраф! Я ж тільки одну зупиночку!..

— За що — догана! Я ж запізнився на одну годиночку!..

— За що — у витверезник! Я ж випив тільки одну пляшиночку!..

— Що за люди пішли! Зацькували дитиночку!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У квартирі жителя міста Житомира Кордубайло В. Б. почав протікати дах. Вона поспішила до житлово-експлуатаційної ділянки № 11 із заявою, в якій просила дах залатати. Було це у 1978 році. А після цього жінка цілих п'ять років оббивала пороги різних житлово-експлуатаційних установ, включаючи й житлово-експлуатаційний відділ Житомирського міськвиконкому. І скрізь їй співчували, обіцяли допомогти. А на тому все й закінчувалося. А Перець, до якого врешті-решт вона звернулася з приводу отакої бюрократичної тяганини, у № 1 журналу за 1984 рік опублікував фейлетон «Здоровенькі були!»

Після виступу Перця заступник голови виконкому Житомирської облради А. А. Гаркавенко повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, справедливі. Рішенням виконкому Житомирської міськради за тяганину при розгляді листів трудящих завідувачому житлово-експлуатаційним відділом міськради Чернишу В. І. — вказано. За виявлені істотні недоліки в роботі та послаблення контролю за підвідомчими організаціями заступника завідувача житлово-експлуатаційним відділом міськради Артюхину В. В. з посади звільнено. За не своєчасно вжиті заходи та допущену тяганину при розгляді заяв громадян начальнику житлово-експлуатаційного об'єднання Королівського району м. Житомира Виговському Н. П. оголошено догану, а головному інженерові об'єднання Сахненку А. В. — сувору догану. До дисциплінарної відповідальності притягнуто і ряд працівників об'єднання за тяганину при розгляді заяв Кордубайло В. Б.

ТАКІ, ЯК БАТЬКО

— Ой розумні ваші дітки —
Батькової вдачі.
— Ваша правдонька, сусідко,
Такі ж і ледачі.

ПРО ПОХОДЖЕННЯ

Вчені нам усім доводять —
Люди, бач, від мавп походять.
Та подумалось мені —
Є й такі, що від свині.

Іван КАЛЕНИЧЕНКО.

З ЦИКЛУ «АНАЛОГІЇ З МІФОЛОГІЇ»

РЯДКИ, НАВІЯНІ ЯНУСОМ

Одна лише правда на світі;
то брехень і кривд — множина.
І честь, за яку ти в одвіті,
у серці твоєму одна.
Сумління у тебе єдине,
а другого в свідки не клич.
Немає обличчя в людині,
в якій аж двоє облич.

ВИКОРИСТАННЯ ПЕГАСА

Знову на теми інтимні
виспівуєш до хрипоті?
Знову сідлаєш, як завжди,
Пегаса назустріч любові?
Чи не здається, поете,
що використовуєш ти
ув особистих цілях
транспорт, по суті,
службовий?

МОМ

Жив-був Мом — уїдлива особа.
На усе дивився він з-під лоба,
гудив, ганив, крив усіх підряд.
Заздрі моми водяться й донині.
Ім здається вадою в людині
навіть те, що в ній немає вад.

ОДНООКИЙ ЦИКЛОП

Щасливо жив собі, нівроку,
ковтав мандрівників живцем
циклоп, що мав єдине око,
відомий всім як Поліфем.

Та в Галатею-нереїду
він закохався, на біду,
й сказав Телемові, сусіду:
— До неї свататись іду.

Махнув Телем на це рукою:
— Чи в тебе розуму нема?
Таж за красуню такою
дивитись треба обома!

ГУМОРЕСКА

Заплющую очі, ледь відкриваю рота.
Найперше — вгамувати нерви. Пульс, дихання, серце... Абсолютний спокій: розслабити м'язи, відключити думки... Але чую — дзумлить... Невже комар? Варто одному залетіти — спати не дасть. Загризе: як не фізично, то морально.

Головою: туди, сюди, — де це він?.. Причулося, чи що?.. Може бути — надто вже робота нервова.

Усе спочатку — нерви, м'язи, думки —

але ж дзумлить, паразит. Роздивляюся ще раз — не бачу. Шукаю по всіх закапелках, не минаю жодної шпарини — не видно та й годі. Або нерви лікувати треба, або міняти роботу. Щось треба робити.

Певний час вагаюся й заплющую очі знову... Ну, це вже занадто! Тигром кидаюся з кутка в кут — марна праця... Стій! А може... Навшпиньки йду до сусідньої кімнати, ривком відчиняю двері. Намагаюся бути спокійним, як індіанець, і ввічливим, як автоінспектор:

— Сергію Вікторовичу! Зробіть ласку, вимкніть свій чортів вентилятор!..

Повертаюся до кабінету, сідаю в крісло, витягую ноги, кладу голову на стіл... Пульс? Як у космонавта. Дихання? Мов у йога. Серце? Як годинник... Сон лавиною накопчується на мене. Ні, мабуть, роботу поки що міняти не варто.

Олександр ШЕЛЕПАЛО.

м. Хмельницький.

Давайте, товариші, спробуємо перевірити, яка у нас пам'ять.

Постарайтеся, будь ласка, пригадати, коли останній раз у магазині вас іще з порога зустріли сліпучою посмішкою, обслужили з такою увагою, ніби на цей момент для продавців не було на світі нічого важливішого, та ще й гаряче подякували за покупку? Не пригадуєте? Сліпучої посмішки не пригадуєте? Чи гордості в очах колективу за те, що ви ошасливили своїми відвідинами саме цей магазин? І того, й іншого не пригадуєте?

А скажіть-но, коли в радіотелемайстерні вас попросили:

— Залиште, будь ласка, номер свого домашнього або службового телефону, і вам одразу ж, як тільки апарат буде готовий, подзвонять... — І щоб за кілька днів, далеко до зазначеного у квитанції терміну ремонту, справді — дзвінок, і лагідний голос мовив: — Ваше замовлення виконано. Вам як зручніше: самому в майстерню приїхати чи, може, привезти телевізор додому нашим транспортом?

І такого не пригадуєте? Якщо по правді, то мені й самому лише раз пощастило почути з вуст продавця живе «Спасибі за покупку».

Ні, немає підстав стверджувати, ніби нам хамлять на кожному кроці. Слава богу,

культура обслуговування уже досягла такого рівня, що далеко не кожному випадає замість товару чи послуги почути слово з лексики вуличних грубіянів. І книгу скарг уже не ховають за сімома замками, а вивішують на видному (щоправда, частенько й недоступному) місці. Але...

От, скажімо, житель села Красне Тячівського району на Закарпатті В. М. Савула здав лагодити у майстерню селища Дубове телевізор «Весна-3», де вона, ця «Весна», кудись зникла. Будучи переконаним матеріалістом, громадянин Савула не погодився з твердженням працівників майстерні, ніби сталося диво, а вимагав, щоб «Побутрадіотехніка» оперативнo розшукала «Весну», або ж, коли це виявиться їй не під силу, заплатить за пропавший «телик».

Вимога, як самі бачите, досить таки скромна. Але задовольнити її ні місцеве, дубівське радіопобутове керівництво, ні обласне не поспішали. Власникові телевізора довелося поморочитися кілька місяців, щоб, зрештою, директор закарпатського об'єднання «Побутрадіотехніка» В. В. Чухран черкнув йому кілька рядків такого змісту:

«Для відшкодування збитку, завданого втратою телевізора «Весна-3», тов. Савулі В. М. протягом місяця буде виданий рівноцінний телевізор...»

Облишмо на совісті товариша Чухрана делікатність у визначенні того, що трапилося в майстерні селища Дубове. А от вибачитися перед В. М. Савулою він просто був зобов'язаний. Та, видно, іще не прижилися в його службовому лексиконі слова «вибачте», «перепрошую» тощо. І хто може дати гарантію, що приживуться?

До речі, про гарантію. Не секрет, що мало хто з нас, купуючи, приміром, телевізор чи радіоприймач, вірить, ніби гарантійні зобов'язання підприємства, яке їх виготовило, означають, що протягом такого-то періоду куплена річ служитиме своєму власникові вірою і правдою. Нерідко гарантія — лиш право на безплатний ремонт і гарантовані при цьому додаткові клопоти, хоч правила обміну товарів чітко визначають, що в подібних випадках мусить робити служба сервісу, аби захистити споживача від бракоробів. Але, скажіть мені, часто вам самим чи вашим

знайомим ця служба сама, без нагадувань і слізних просьб, порадила б не морочити голову із стопроцентною халтурою, а спровадити її назад, бракоробам, і не просто порадила б, а й виконала усі, пов'язані з цим, формальності? Як правило, довідку на заміну чомусь доводиться виривати ледь не зубами.

От, наприклад, вінничанин В. Л. Тимошков у липні минулого року придбав телевізор «Рекорд-726». Не для того, скажемо відразу, придбав, щоб лушити на ньому горіхи чи використовувати апарат, як журнальний столик. Але так воно сталося, що на інше той «Рекорд» виявився непридатний. Він більше гостював у телемайстерні, ніж радував господаря кольорами веселки. А тому можна зрозуміти Володимира Ларіоновича Тимошкова, який, вирішивши, що це для нього велика розкіш — викласти сімсот з хвостиком карбованців за право регулярно відвідувати майстерню, зажадав видати йому довідку на заміну телевізора.

Проте ремонтна радіотелеслужба справедливий вимогу потерпілого від браку не підтримала. І вперто не підтримувала доти, доки, стомившись від візитів у майстерню, В. Л. Тимошков не взявся за перо і не поскаржився у «Перець». Цей двобій закінчився тим, що директор вінницького об'єднання «Побутрадіотехніка» П. Й. Пастухов ошасливив нарешті нас такою звісткою: «Повідомляємо, що на підставі правил обміну товарів... тов. Тимошкову видана довідка на обмін через торгіву мережу телевізора «Рекорд-726».

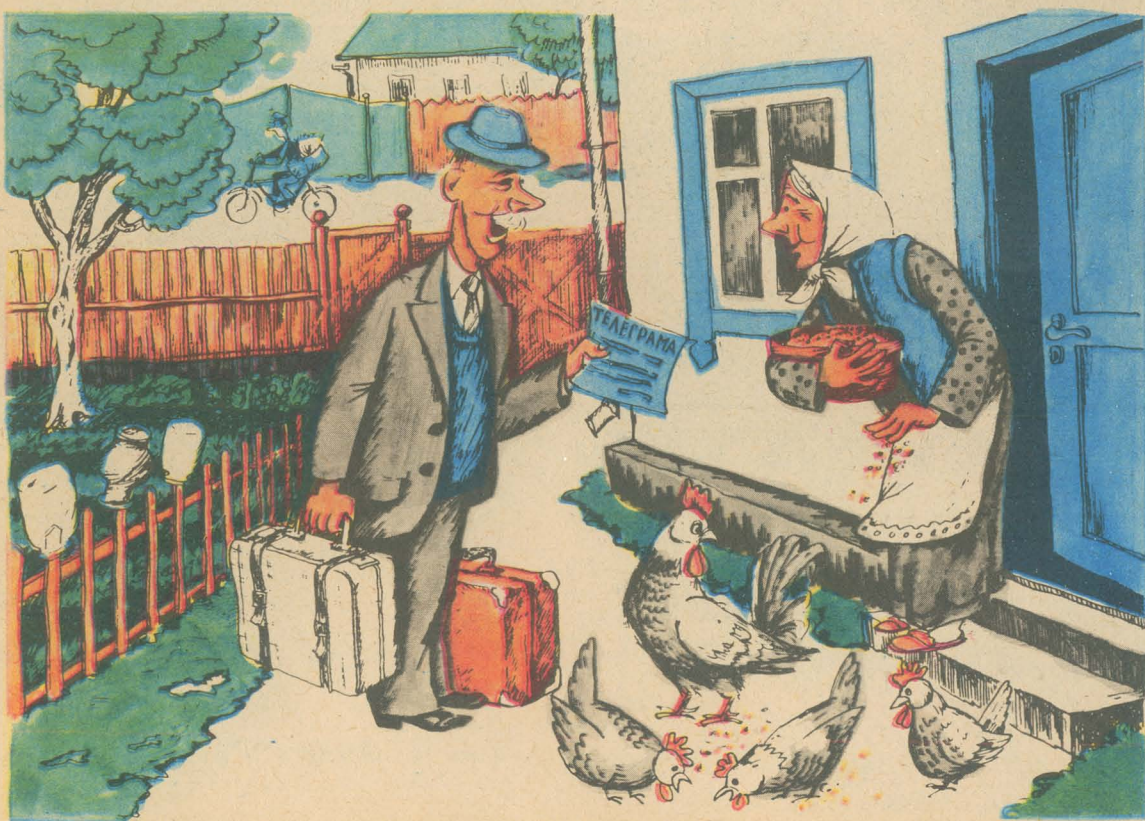
Як бачимо, за лаконічністю вона нічим не поступається відповіді, надісланій закарпатським колегою товариша Пастухова. Теж ніяких пояснень, чому ж такий тривалий час ніхто не міг згадати про існування правил обміну, ніяких хоч би натяків на пардон за тяганину.

Отож і кажу: приємно, звичайно, коли тебе іще з порога зустрічають сліпучою посмішкою й обслуговують, наче рідного батька. Та якщо з посмішкою не витанцювалося, треба набратися духу, визнати вину і вибачитися.

Але краще, звісно, працювати так, щоб не доводилося вибачатися.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— «Погостював у дітей, їду додому, бабо. Зустрічай». Так я в телеграмі тобі написав, яку щойно по дорозі поштар мені вручив.

У ЧОТИРИ РЯДОЧКИ

ЙОГО ПРИНЦИП

Сьогодні він одне, а завтра інше каже,
Як циган кіньми, мислями гendлює.
Те, що сьогодні сажею обмаже,
В рожевий колір завтра пофарбує.

ТЕЖ ОРАТОР

Він фрази старі заяложені множить,
Які вже нікого давно не тривожать.
Говорить, неначе співа «люлі-люлі»,
І діють вони, як снотворні пілюлі.

Юрій КРУГЛЯК.

КВІТИ ДЛЯ ДРУЖИНИ

Купує квіти для дружини,
Як тільки з друзями хильне:
— Хай, — каже, — нюхає жоржини,
А не обнюхує мене.

О. ДЕМИДОВА.

Моему дядькові в Одесі для повного щастя бракувало чайника. У нього є канапа, яку він називає турецькою, чорно-білий телевізор, канарка, що живе в авосьці, натягнутій на кістк торшера. Є ще багато чудових речей, називати які я не маю наміру, оскільки дядько вже погано бачить через двірне вічко, а речі тим часом дуже дорогі. Більше того, він має ще одну велику цінність у житті, бо мешкає біля самісінької трамвайної зупинки, з якої можна починати хоч кругосвітню подорож.

Але дядькові завжди бракувало чайника. Щиро кажучи, про цю дірку в добробуті він казав нам останні десять літ. Саме літ, а не зим, бо приїжджали ми до нього всією сім'єю літом. А що, скажіть, робити в Одесі зимою? Про чайник він нам і натякав, і говорив прямо, але всі ми лише усміхалися, бо вважали, що це у нього такий гумор. Дядько був холостяком, ніколи ні до кого не залицявся, отож ніхто й ніколи не чіпляв йому чайників. Так, принаймні, похвалила тітка Поля нашим дітям, коли вони підросли і почали ставити масу непотрібних запитань.

Однак дядько не здавався, і якось тітка Поля, здивавшись зі мною на вулиці, сказала: — Ти знаєш, ми — хами. Цій турецькій канапі справді потрібен чайник. Бажано — емальований. Надійшов лист з Одеси, і там все сказано. Мабуть, у них з чайниковою промисловістю не все гаразд.

Мене негайно почала мучити совість, і я повернувся на вулицю, де були господарські магазини. Чайники продавалися найрізноманіт-

Чайник

ГУМОРЕСКА

ніші — з однією квітчкою на боці, з двома і навіть з трьома. Я взяв з двома — хай буде ні вашим, ні нашим. Мені його запакували в коробку, і я пішов на пошту.

— Для бандеролі потрібен опис вмісту, — привітно зустріла мене дівчина. — Ви, мабуть, рідко робите поштові відправлення, — співчутливо додала вона. — Але не хвилюйтеся — нічого складного. Ось бланк — заповніть.

Я написав: «Чайник». Але мені здалося, що бандероль із таким вмістом виглядає дещо убого, і я дописав: «з двома квітчками».

— Краще б написали «з кришкою», — лагідно поправила мене дівчина. Я викреслив про квіточки і дописав про кришку.

Але тут сталося непередбачене: бандероль важила на п'ятдесят грамів більше, ніж дозволялося інструкцією міністерства.

— Нічого не вийде, — сказала дівчина. — Забирайте свій чайник додому, обийте коробку міцним матеріалом, вийде посылка, і все буде гаразд.

Я вже підняв капелюха, коли вона додала:

— Але обов'язково, щоб шов був тільки з одного боку. Чуєте: з одного боку!

Вдома ніхто не знав, як робити шов з одного боку. І коли ми порізали вздовж і впоперек підкладку старого пальта, прийшла тітка Поля і сказала таке:

— Навіть якби ми знали, як робиться шов з одного боку, все одно посилати чайник, обтягнутий чорною тканиною, не годиться. Що подумає про це турецька канапа?

Тітка мала рацію. Дистаньте-но таку траурну посылку, і вам відразу стане ясно, чого вам бажано.

— А чи не краще було б упхати чайник у фанерний ящик, написати на ньому адресу і мати спокій? — запропонувала тітка.

У підвалі знайшовся старий посылковий ящик, за вечір я обшкріб усі адреси, написані на його боках, художньо вивів нову і у вільний час знову пішов на пошту.

— А-а, з чайником, — впізнала мене дівчина. — Це інша справа, — поглянула вона на ящик. — Але заждіть, що це в нього за дірки на боках?

— Та колись, мабуть, фрукти пересилали.

— Отож бо й воно, що фрукти. Посилки з фруктами ми приймали до п'ятнадцятого числа, а сьогодні вже сімнадцяте. Не вовтузились би так довго — все було б добре, а так — не прийму.

І вона привітно усміхнулась.

— Що ж нам робити? Чекати нового сезону! Зрештою, ви вже знаєте, що там усередині чайник, а не груші.

— Я то знаю, але на лінії доставки... Ви ж не будете супроводжувати посылку і роз'яснювати?

— Може, написати на ящику «тут чайник»? — запропонував я і благально зазірнув в очі дівчині.

— Це — пошта, а не передача «Веселі хлоп'ята», — суворо стулила вона губи. — Маріє Павлівно! — гукнула у прочинені двері. — Тут знову з чайником. Скажіть товаришеві...

Вийшла завідувача Марія Павлівна, ще привітніша людина. Вона чарівно поглянула на мене і запитала:

— Ну, скажіть: навіщо вам той чайник?

— Та то не мій, він украї потрібен дядькові в Одесі.

Я додав щось про те, що дядько має все необхідне в житті, але почуває себе незатишно без чаю. Здається, згадав навіть про канапу і канарку. Словом, хотів створити атмосферу невимушеності і взаєморозуміння. Але завідувача мене перебила:

— Є лише один вихід...

— Який? — дещо знервовано перебив і я її. — Щоб дядько приїхав сюди і пив чай тут? Вона кинула осуджуючий погляд, але тон її залишався приязним.

— Один вихід, — повторила вона, — треба заклеїти дірки художніми листівками. Це буде гарно. До речі, і свято незабаром. Вийде, так би мовити, презент і привітання.

Порахувавши дірки і подумки прикинувши непередбачені витрати, я завагався, але іншого способу позбутися чайника не було, тим більше, що кілька дірок можна було заліпити однією листівкою.

Я заплатив, і поштарі заходилися клеїти.

...А кілька днів тому додому принесли телеграму. Вона була від дядька і здивувала нас: «Зустрічайте суботу ранковим».

На пероні я ще здалеку побачив дядька, який махав мені новенькою кліткою з канаркою.

— А хто одружується? — після обіймів та поцілунків поцікавився він. — Наші ніби уже всі... Хіба хто вдруге?

Я розгублено мовчав, розмірковуючи, чи у дядька усі вдома.

— Ніхто не жениться, — нарешті вичавив я. — А що?

— Як що? А хто ж обклеїв усю посылку запрошеннями на весілля?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Що ти все — украв та украв! Скільки там того дерева було!! Бачиш, усе на парканчик пішло.

Володимир ПАЛЬЦУН.

КОЛИ
ПОГАНО

Злодійство, звісно, не професія. Це, висловлюючись сучасно, скорше хобі. Причому стародавнє. Дехто навіть стверджує, що найпрадавніше. І при цьому посилаються на праматір Єву, котра поцупила яблуко з дерева, яке їй не належало.

Характерно, що крадії у всі віки — від тих райських часів аж донині — шукали виправдання або, принаймні, пом'якшувальну обставину в одному: я, мовляв, не крав, а просто взяв те, що погано лежало. І правопорушниця Єва теж, либонь, запевняла: якби те кляте дерево хтось охороняв, то я ніколи б яблука не поцупила, але ж воно явно було безхозним, нічийм, тому я і согрішила. Однак Єві те виправдання допомогло, як мертвому кадило. Єву покарали. Разом із співучасником злочину Адамом її адміністративно виселили з раю.

А от як покарали і чи взагалі покарали тих безгосподарників чи того нехлюя, котрий не організував як слід охорони унікальної яблуні, — про це ніяких відомостей не маємо.

З того часу, до речі, так чомусь і повелось: злодіїв, котрі тягнуть те, що погано лежить, засуджують, справедливо карають, а от нехлюїв, які погано поклали, інколи навіть вважають потерпілими. А щоб засудити їх — і мови нема. Хіба лише осуджують. Морально.

А чи це справедливо?

Облишмо, однак, дещо абстрактні історичні екскурси. Перейдемо до подій і фактів актуальніших і конкретніших.

А конкретно Олександр Янголенко, молодий сімейний чоловік з середньою освітою і вищесереднім заробітком, працював шахтарем на шахті «Перемога» виробничого об'єднання «Краснодонвугілля» у Ворошиловградській області. Видавав, отже, вугіллячко на-гора, а у вільний час роззирався навсербіч: чи десь щось не лежить погано. І виявив: таки лежить! І почав тягати. Потроху. Але довго. В результаті краденого набралось чималенько. Тоді Янголенко вирішив позбутися його. Ясна річ, за відповідну суму. Біда, однак, у тому, що те «щось» ні в скупний магазин не понесеш, ані в комісійний і навіть на «товчк» не продаси. Бо одразу запитують: а де ти, чоловіче, це взяв? Отож треба було знайти покупця, з яким можна десь у тихому, безлюдному куточку віч-на-віч провести операцію: я тобі — товар, ти мені — гроші.

У період таких нелегких роздумів до Олександра Олександровича завітали жителі міста Самбора, що на Львівщині, Роман Вілько та Кость Моторжин, які раніше працювали разом з Янголенком. Дізнавшись, чим сушить собі голову їхній приятель, самбірчани хором гукнули:

— Ідьмо до нас у Самбір! Знайдемо тобі покупця!

Зраділий негоціант узяв ноги на плечі, а під пахву — торбу з краденим і разом з новоявленими маклерами посунав до симпатичного західноукраїнського міста.

До тихого куточка, де мали стрітись з покупцем, їм, однак, не судилося дійти. Чи то хода в них була якась непевна, чи то надто часто озиралися, чи ще щось викликало підозру, але по дорозі ділків зупинили й попросили Янголенка показати, що в нього під пахвою. Глянули й охнули. У торбі були срібні пластинки. Не одна, не дві, а загальною вагою

понад п'ятнадцять кілограмів! (Згодом фахівці встановлять: срібла там було на сто з гаком тисяч карбованців).

— Де вкрав? — запитали в Янголенка.

— Та ви що! — обурився негоціант. — Не крав я! Просто витягав. З металобрухту.

— Якого такого металобрухту?

— Звичайного. Ну, того, що з відпрацьованих і списаних на шахтах пускачів. Тобто пускових агрегатів.

— А де ж такий цінний брухт лежить?

— Та в нас валяється. Прото неба. І на території шахти імені Лютікова, і на «Перемозі», і на «Суходільській», і на інших. І ніде ніким не охороняється. Хто хоче, може будь-коли підійти й натягати з тієї списаної апаратури таких срібних пластинок, скільки захоче. Я, приміром, захотів п'ятнадцять кілограмів.

Звичайно, товариші не повірили, що дорогоцінний метал може отак, без будь-якої охорони та без будь-якого обліку валятися просто неба.

А дарма не повірили. Бо в даному разі Олександр Янголенко казав чисту правду. В об'єднанні «Краснодонвугілля» ведеться саме так.

Ні, якщо прийдуть перевіряючі, то їм є що показати. Приміром, наказ по об'єднанню, виданий на початку 1982 року. У наказі тому чітко зазначено, що відпрацьована електроапаратура й прилади повинні бути розібрані з метою вилучення з них срібних деталей. Аналогічні накази видавали тут і раніше. Але, схоже, про них в об'єднанні забули.

Фактично збирання і здача срібного брухту не проводиться. До нинішнього року навіть не вели окремого обліку апаратури, що містить дорогоцінний метал. Минулого року з дванадцяти шахт об'єднання тільки п'ять здали на приймальний пункт срібні відходи, хоч апаратуру, яка містить в собі деталі з дорогоцінних металів, одержали всі шахти. Та й хто, власне, буде цим займатися, коли на шахтах навіть не виділили й не визначили конкретних осіб, які б займалися збиранням, збереженням, обліком та здачею дорогоцінного брухту.

І коли відповідальних товаришів з об'єднання запитували: «Хто ж повинен цим займатися?» — то ніхто не відповів: «Я». Усі як один відповідали: «Ми».

— Але чому ж ви тим не займалися?

На це відповідь:

— Не морочте нам голову дурницями. Наше діло — давати країні вугілля. А якимось там, вибачайте на слові, сріблом займатися нема коли.

Справді, наші «безсрібники» — люди зайняті. Вони дають країні дуже потрібне вугілля. Але мимохіть подумалося ось про що. Украдені Янголенком п'ятнадцять кілограмів срібла випадково вдалося зберегти для держави. Але це ж незначна децима у порівнянні із втраченим сріблом, що звелось нанівець при переплавці чорного металу. А якби все те срібло зберегти, — яка сума набігла б?

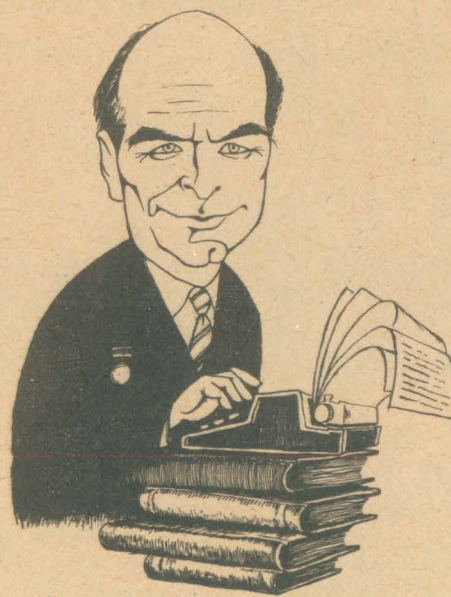
Може б, варто спеціалістам з Міністерства вугільної промисловості УРСР підрахувати?

О. КРУКОВЕЦЬ.

Веселим олівцем

Народний артист СРСР
Анатолій СОЛОВ'ЯНЕНКО.

Письменник
Олександр СИЗОНЕНКО.

Дружні шаржі В. СОЛОНЬКА

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...конструкцію звичайного умивальника можна ускладнити так, що навіть досвідчений сантехнік не зможе його встановити. Скажімо, ворошиловградські умільці сконструювали «Умивальник побутовий УБН-4-1», де одних тільки кріпильних деталей близько двохсот, а металу — 30 кілограмів. А зручностей у ньому не більше, ніж у тому популярному і примітивному, що кріпиться двома цвяхками до стіни.

...можна легко уникнути неприємностей з боку клієнтів, якщо вдатися до маленьких хитрощів. Наприклад, заповнюючи квитанцію, написати число і місяць, але «забути» проставити рік. Так, як зробили, приміром, в Знаменському радіотелеателі на Кіровоградщині, коли оформляли заказ на ремонт приймача «Еала-407» О. Решетченка. Написали строк готовності 10 березня, а якого року — не проставили. І ось уже третє 10 березня минуло, а приймач усе ніяк не відремонтують. А коли клієнт починає обурюватися, ремонтники незворушно повторюють: «До 10 березня буде зроблено». Але якого року, знову ж таки, не уточнюють...

...автобуси, які курсують за маршрутом село Воля — м. Дрогобич на Львівщині, роблять гак у 12 кілометрів. І все через те, що ось уже десять років місцеве керівництво ніяк не подбає про ремонт трикілометрової дороги до села. Якщо підрахувати, скільки на ці «гаки» пішло лише бензину, не кажучи про все інше, вийшла б настільки приголомшлива цифра, що навіть районні керівники ахнули б.

— Командировка в Ялту на місяць! Та ви що! Це ж питання можна легко і по телефону вирішити.

— Знову рибу волоком ловили! Зараз же випустіть у річку! Будемо смажити ту рибу, що я на удочку впіймаю.

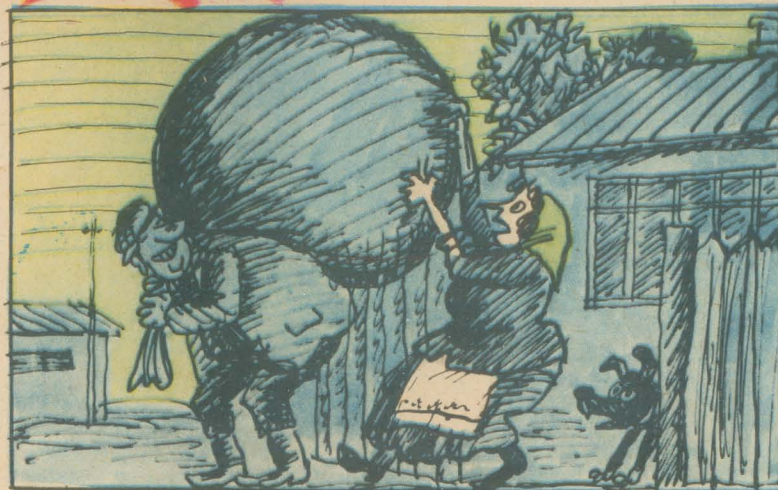

— Лише два роки! Та мені за такий злочин десяти мало!

Без слів.

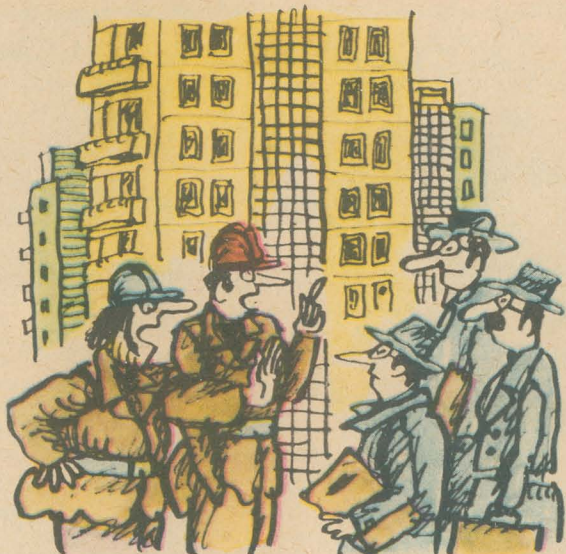
НЕ-ЗВІЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

— Ти ж куди, іроде, дерть з дому тягнеш!
— Та на ферму, для твоєї ж корови-рекордистки.

— Погляньте, як я свою повість роздраконив! Ніде ж правди діти: якщо сіратина, то таки сіратина.

— Не здумайте підписувати акт прийому! Тут ще недоробок багато. Поки не зробимо все на «відмінно», не здамо будинок.

3 «Малої студентської енциклопедії»

ДОЦЕНТ

Посада доцента передбачає, перш за все, наявність солідного науково-педагогічного стажу. Крім того, доцентом не завадить мати вчений ступінь кандидата наук. А ще краще — доктора. Проте відомі випадки, коли звання доцента давалося і тим, хто таких ступенів не має, — найдосвідченішим і найзагартованішим вузівським викладачам, які опублікували чимало солідних наукових досліджень, але в умовах повсякденної вузівської вихоли-біганини все ніяк не зберуться оформити їх у вигляді дисертації.

Такий прогресивний метод присвоєння вченого звання без захисту дисертації латинською мовою зветься *honoris causa* (з поваги, заради пошани).

На кафедрі доцент виконує нелегкі обов'язки правліці професора — його першого помічника, заступника і потенційного наступника.

А сам термін «доцент» пішов від латинського дієслова «docere» (навчати). Отже, доцент — той, хто навчає. Причому навчає не лише студентів, а й молодших колег по кафедрі й факультету. Для того ж, щоб успішно навчати інших, доцентом необхідно весь час вчитися самому.

ПРОФЕСОР

Хоча найчастіше професори виступають як персонажі анекдотів про феноменально забудькуватих і непрактичних вчених, усе ж є в них і деякі інші функції. А саме: навчати студентів та аспірантів, відвідувати засідання вчених рад, погоджуватися або не погоджуватися з вельмишановними опонентами, керувати дисертантами, очолювати кафедру, писати власні монографії та рецензувати численні праці невтомних своїх колег, відповідати на суворі запити вищестоящих та стимулювати діяльність нижчестоящих, виховувати учнів і послідовників, а в інтервалах між цими справами ще й робити епохальні наукові відкриття.

Погодьтеся, що через отакі перманентні перевантаження дуже важко не стати забудькуватим.

Професор — найвище вчене звання вузівського педагога. Вперше його було введено у XVI столітті ректоромом

Оксфордського університету. А в перекладі з латини означає просто «вчитель». Просто! Але ж хіба є в шкільному та вузівському лексиконі іще хоча б одне слово, яке викликає таку ж повагу і трепетну любов! Недарма у старовинній студентській пісні «laudeamus» є й такі рядки:

Vivat academia,
Vivat professores! —
рядки, що й сьогодні не потребують перекладу!

РЕКТОР

Між іншим, ще зовсім недавно, якихось дві тисячі років тому, в Стародавньому Римі ректором звався не керівник вищого навчального закладу, а — стерновий корабля.

А ще через тисячоліття отак поштиво стали іменувати головного вчителя, який очолював багатокласну школу. Багатокласну, але не вищу.

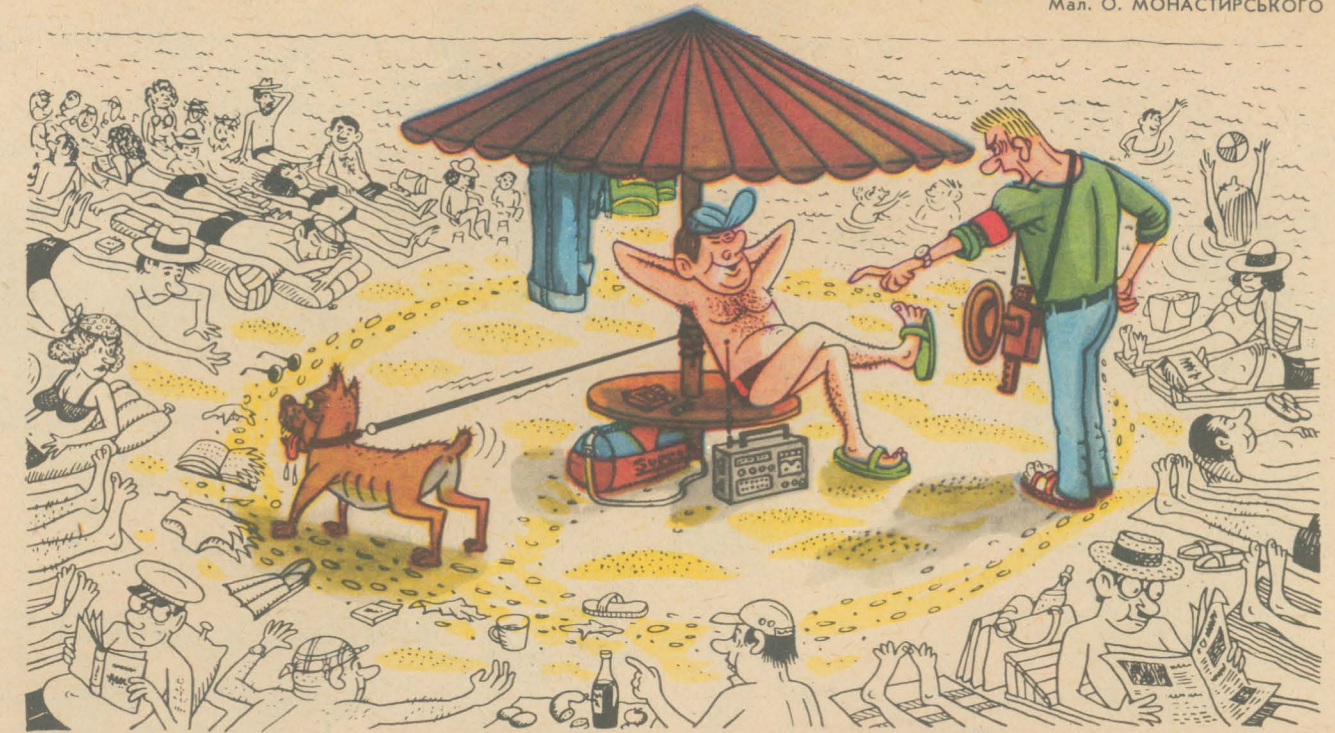
І лише у XII столітті, з появою перших університетів латинське слово «ректор» (керівник, правитель) набуло сучасного змісту, який студентам розтлумачувати не треба. А викладачам — тим паче!

Справжній ректор — це досвідчений і багатостраждальний стерновий, який пильно веде свій інститутський (університетський, академічний і т.д.) корабель нелегкими маршрутами вищої освіти. Веде, намагаючись обминати мілини та рифи, яких, на жаль, чимало на шляху кожного вузівського судна. А оскільки судно, який студентам безперервно (ледь уповільнюючи ходу тільки під час канікул), — ректор не залишає стерна ані вдень, ані вночі.

— Але ж це неможливо! — скажете ви.

Так, було б неможливо. Якби ректорів не допомагали самовіддані проректори та декани, випробувані педагоги, безкомпромісна громадськість і, звичайно, численні й негатові матроси-студенти. Адже який же це корабель — без матросів!

Вузівське судно пливе вперед навіть у найнесприятливіших метеорологічних умовах. Пливе, мужньо протистоячи бурям (у внутрішніх морях), так і штормам у відкритому океані. Бо справжній ректор — це не просто стерновий, а керманіч і капітан в одній особі!

— А минулого року мої імпортовані джинси на цьому місці потягли.

Народні усмішки

ну й дядько!

Жив у одному селі дядько Радивон, майстер на всілякі побереженьки. Одного разу під обідню пору він спішив поза городами до кума на свіжину. А за городами кіними орали два парубки. Забачивши дядька, вони зупинилися і просять:

— Дядьку, збрешіть що-небудь, поки ми перекуримо.

А він відповідає:

— Ви знаєте, хлопці, в мене немає часу. Там за селом, біля млина, вода вирвала греблю, і люди лантухами беруть рибу. Я оце набрав собі чималенько і біжу повідомити кумові.

І швиденько пішов далі. Хлопці, недовго думаючи, гайнули за три кілометри до греблі. Приїхали, дивляться: гребля ціла і млин меле.

Почухали вони потилиці і кажуть:

— Ну й дядько Радивон, як не збреше, то й не ступне.

Повідомив М. ЗУБАРЧУК.

м. Фастів.

ОСТАННЄ СЛОВО

Коли в суді закінчилося слухання справи про крадіжку горілки з магазину, головуючий сказав:

Ігор СІЧОВИК

— Підсудний Оберемок, вам надається останнє слово.
— Товаришу суддя, посадить і свідка Степанця.
— А його за що?
— Щоб не випив без мене залишки, що ми з ним сховали.

ДО МАРУСІ

Коли двері ліфта зачинилися, юнак запитав у супутника, що був напідпитку:

— Дядьку, вам на який поверх?
— Не на поверх, а до шашличної.
— Такої в нашому під'їзді немає.
— Тоді до Марусі в «Пиво-води», там завжди є.

Повідомив І. ФОМІН.

м. Миколаїв.

ПЕРЕХИТРИВ

Люди запримітили, що тільки-но надворі сутеніє, дід Охрім хутенько бере лопату і чимчикує на город. Одного разу хтось не втерпів і запитав старого:

— Ви що там навромацки робите?
— Як що? Саджаю картоплю.
— А чому ж уночі?
— Щоб колорадський жуқ не побачив.

Повідомив А. РУДЕНКО.

м. Одеса.

Страшне перо

«У відповідності наказу від 14.10.1980 року № 101 закріплені вулиці за підмітайлами та їх прибиранню, проте робота підмітайлів з сторони керівництва комбінату комунальних підприємств контролюється вкрай недостатньо, що являється наслідком неякісного прибирання вулиць міста, а окремі вулиці (пл. Міцкевича 9 і коло хлібного магазину практично за німім з підмітайлів не закріплені) і не прибираються».

(З доповідної записки).
Надіслав Ю. ЮРИЧКО.

«Активно допомагають місцевій селекційній станції учні Ялтушківської середньої школи. Ми якраз застали їх за обідом».

«Віра Яківна та Ольга Михайлівна одержали від своїх груп по 630 поросят. В одному ряду з ними крокує Ніна Боднар».

(З багатотиражки).
Надіслав М. ЮРИШИН.

«По духовному рівню ми з дружиною стоїмо на одній нозі. Однак у нас нема схожості в інших матеріях».

(Із заяви в нарсуд).

«Послуги утію — 5 копійок».

(З оголошень у готелі).

«Хочеться, щоб і на подвір'ї було так тихо, як на душі».

(Із скарги).

«Ми на місяць раніше взятих зобов'язань виконали їх».

(Із стінгазети).
Надіслав П. ВИСОЧАНСЬКИЙ.

ЕПІТАФІЇ

АМЕРИКАНСЬКА ДЕМОКРАТІЯ В ДІІ

Мал. М. ЛИТВИНА

— Ти обережніше — це не телефонна розмова.

— Тримай язик за зубами — це не вулична розмова.

— Ти замовкни — це не домашня розмова.

— Вас заарештовано. Тепер можете розмовляти вільно.

Рассел БЕЙКЕР

Про підметки, папуг і квартплату

Можливо, ви подумаєте, що я сноб зі світського оточення президента Рейгана, коли признаюся, що я — власник туфлів за 120 доларів. Але не поспішайте із висновками. Кілька років тому десять моїх родичів, украй шоковані тим, що я почав з'являтися в клубі бізнесменів «Ротарі» в кедах, скинулися по 12 доларів і придбали для мене взуття в одному із фешенебельних магазинів.

Що й казати — таким розкішним подарунком доля може ошчасливити лише раз у житті, а оскільки мій ліміт удач був уже вичерпаний, то я заховав ті туфлі у шафу та й далі продовжував ходити в спортивних черевиках. Як виняток — дозволяв собі взувати їх тільки для візитів у «Ротарі» та відвідин моїх десяти родичів-філантропів.

Стараючись якнайрідше навідуватися в клуб і обмеживши зустрічі з родичами похоронами і весіллями, я сподівався, що зможу продовжити життя свого фасонного взуття до глибокої старості. Але потерпів фіаско — не врахував, наскільки воно ніжне.

Коли йдеться про туфлі, то тут діє закономірність: чим вони дорожчі, тим тонша підшва. Якщо вам поталанило знайти взуття за 5 тисяч доларів — що сьогодні мене аніскілечки не здивує, — підметка в нього, мабуть, буде не товща од банківського чека, який ви вручите продавцю. Пояснюється це, по-моєму, рішучістю представників взуттєвого бізнесу не дати споживачеві можливості перевести дух.

Обчищуючи якимось напередодні візиту

в клуб моє парадне взуття од павутиння, я був приголомшений, углядівши, що підметки протерлися до дір.

Нічого не попишеш — доведеться заглянути до Анджело, хай підремонтує. Я розраховував на теплу зустріч, бо не був у нього цілу вічність, перейшовши у зв'язку із ростом цін на кеда.

Але я зовсім не очікував побачити на місці взуттєвої майстерні магазин делікатесів китайської кухні.

Анджело, що якраз продукував екзотичний соус із підручних вітчизняних засобів, повідомив, що ремонтом взуття уже давно не займається. Шевцєві не по кишені сплачувати квартплату, яка зростає із карколомною швидкістю. А тепер, коли хазяїн оголосив, що підійме її ще на 100 процентів, мабуть, не вистачить і доходів од китайської кухні.

Скидається на те, що доведеться перелицюватися на Анджело Ді Ференце й відкрити салон флорентійських шпалер. Можна, до речі, стати Анджело Амазоном і перетворити лавку на магазин по продажу південноамериканських ара.

— Ара? Новинка в меню гурманів?

— Та ні, це папуги. Та ще й неістівні, — пояснив Анджело. — Їх тримають для того, щоб надати особливого лиску фешенебельним салонам.

— А де мені знайти майстерню, щоб полагодити туфлі?

Він знизав плечима.

— Це не легше, ніж розшукати перукарню.

Стискаючи в руках злосчастні туфлі, я відправився на затишні пошуки майстерні, в порівнянні з якими намагання знайти відчинену позичкову касу в свято Йом-Кіпур* не більш як дитяча забава.

Скрізь мені повідомляли приблизно одне і те ж:

— Правильно. Раніш тут працював швець, іще до того, як квартплата почала зростати. Тепер тут тчуть килими.

Або ж:

— Що ви, «Моментальний ремонт у Германа» давно закрився! Іще тоді, коли квартплата перший раз поповзла вгору. Тепер заклад називається «Салон: усе для лиж і бобслею».

Анджело мав рацію і щодо перукарень. Мені ані разу не зустрілася скромна вивіска з ножицями. Зате до біса розвелось фешенебельних салонів модельної стрижки — 35 доларів за сеанс. А оскільки квартплата продовжує зростати, ціна стрижки може дійти і до 75 доларів.

Врешті-решт, я приплентався в той самий магазин, де колись мені купили туфлі.

— Ми знаємо одного хлопця в Західній Пенсільванії, який може їх підрихтувати, — сказав управитель. — Але майте на увазі, що, враховуючи зрослу квартплату, його послуги обійдуться вам не дуже дешево — доларів у 135.

— Цим ви хочете переконати мене купити ще одну пару туфель за 120 доларів, еге ж?

— Що за нісенітниця! — обурився він. — Ось уже п'ять років ми не торгуємо дешевим взуттям.

— Плата за вашу квартиру теж підскочила? — зметикував я.

— Звичайно, — відповів він. — Наступного тижня замість оцього магазину відкриваю «Салон антикварних годинників дідуса із Старого Світу».

«Нью-Йорк таймс».

* Йом-Кіпур — єврейське релігійне свято. Цим автор натякає на провідну роль єврейського фінансового капіталу в сфері банківських корпорацій.

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

«Тільки заступник голови колгоспу імені Т. Г. Шевченка Іван Степанович Москаленко увімкне телевизор, як до нього обов'язково заходить хтось із другої тваринницької ферми.

Спочатку фуражири і доярки хоч дозволу питали:

— Можна, Іване Степановичу?

— Вибачте, ми на хвилинку...

А останнім часом заходять уже й без стуку, наче до себе додому. Більше того — навіть перемикають телевизор з однієї програми на іншу без дозволу почали. Іван Степанович тільки совається у кріслі і невдоволено сопє. Сопє, але проявити характер не наважується.

Рятуйте нашого заступника голови, — написали колгоспники до «Перця», — бо може чоловік не втриматися і викинути отой телевизор у вікно...»

— Ну й жартівники, ну й жартівники, — розсміявся І. С. Москаленко, коли ми приїхали його «рятувати». — Це ж треба написати таке! Ніхто мені не заважає дивитися телевизор.

— Правда? — перепитали ми.

— А чого б це я вас обманював? Хоча, чесно кажучи, мав я з ним трохи мороки...

— І що ж то за морока така?

— Розумієте, недавно колектив нашої другої тваринницької ферми став переможцем соцзмагання серед тваринників району. Коли я дізнався про це, то спочатку аж затанцював на radoщах. Та коли вручали нагороди і нам піднесли телевизор, то на мене наче хто

відро води вилив. «Ось тепер і ваші доярки зможуть культурно відпочити, — чую, кажуть нам з трибуни. — І пісню зможуть послухати, і про останні новини довідатися. А може, коли додому не встигати-муть, то і якусь серію нового телефільму переглянуть...»

«Та коли нашим дояркам і фуражирам той телевизор на роботі дивитися?! — аж перевернулося щось у мене всередині. — У нас же ферма, а не глядачева зала чи пансіонат якийсь! Доярки про на-дої повинні думати, про жирність молока, а не про телефільми... Та й скажіть, хіба немає у кожного нашого колгоспника вдома телевизора? Ну, звичайно ж, є. Ні, на це треба дивитися серйозно. Бо сьогодні телевизор на фермі постав, завтра доярки душові почнуть вимагати, побутові кімнати, медичний кабінет... Так можна ферму на хтозна-що перетворити. Ні, районному керівництву хоча, як кажуть, завжди видніше, але тут воно нам робить ведмежу послугу...»

Поміркувавши отак, я уже хотів, було, повернути телевизор назад, але в останній момент, знаєте, передумав, — продовжував І. С. Москаленко. — Бо стрельнула в голову думка: а хіба моїх заслуг немає у тому, що тваринники стали переможцями у соцзмаганні? А хто їх націлював на перемогу? Я! А раз так, то хіба я не маю права дивитися отой телевизор? Тим більше, що мені як секретареві парторганізації колгоспу треба бути постійно в курсі усіх подій... Та, може, щось і про

Без слів.

нові форми соцзмагання по телевизору передаватимуть... Отак, зваживши свої заслуги перед тваринниками, я і залишив отой телевизор у себе в кабінеті. Усе, мені здається, логічно...

— А як же тваринники? — запитали ми.

— А що тваринники? — здивувався Іван Степанович. — Я ж вам уже казав, вони у нас народ совісний, дивитися телевизор не заважають. У них, знаєте, робота... Та й від ферми до мого кабінету далеченько. Так що не заважають...

Не вірите? Ось давайте увімкнемо, — й І. С. Москаленко натиснув кнопку. На екрані з'явилася Алла Пугачова.

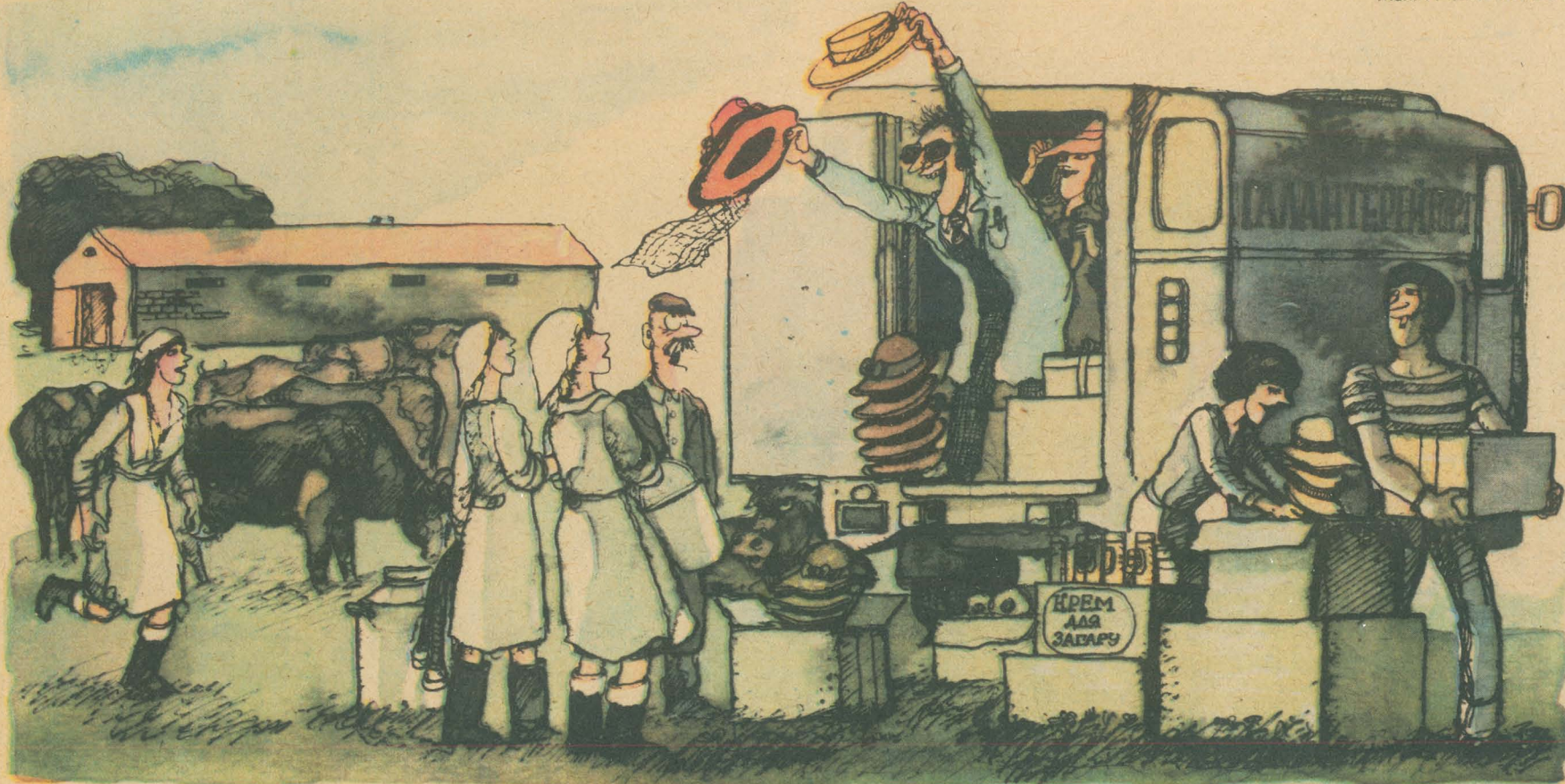
— А я вам що казав, — кинув Іван Степанович на двері, — немає нікого. Усі на робочих місцях. Дисципліна! У нас із цим строго, — і підкрутивши звук, заступник голови колгоспу зручніше уловився в кріслі.

М. ПРУДНИК.

Гребінківський район
Полтавської області.

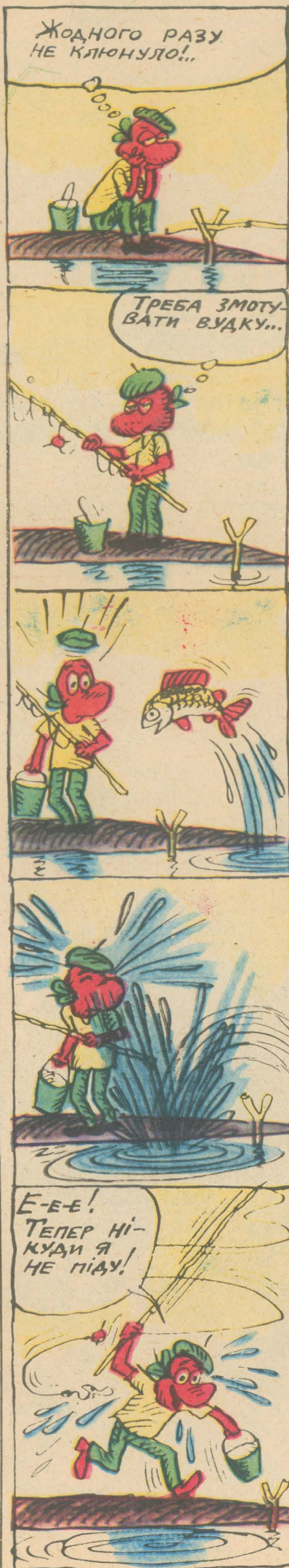
У НОГУ З МОДОЮ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Налітайте, дівчата й молодички, капелюшки — останній вереск моди!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Виводить у садку
Зозуленька «ку-ку».
А півень як почув —
Аж крилами стріпнув:
— Украла ти «ку-ку»
З мого «ку-ку-рі-ку»!
Зозуля підліта,
Голівкою хита
— В своє «ку-ку-рі-ку»
Ти взяв моє «ку-ку»!
А півень за своє:
— Ні, ні! «Ку-ку» моє!..

Сварилися, сварились,
Напевне б, і побились,
Якби не мудрий Шпак.
А він сказав їм так:
— В обох вас гарний спів.
Я б вам дружить велів.
Нехай луна «ку-ку»
Й дзвінке «ку-ку-рі-ку»
В садку, в дворі чи в лузі,—
Удвох співайте, друзі!

Борис ШРУБЕНКО.

НЕ ЧЕРВОНІТИМЕ

Бабуся допомагає Петрику
збиратися до школи і раптом
бачить, що у нього брудні руки.
— Чого це ти не помив їх?
Червоніти ж будеш у школі,

коли перевірятимуть.
— Не буду,— посміхається
Петрик. — Сьогодні я черговий
санітар. Сам перевірятиму.

ЧЕРЕЗ ВАСИЛИНКУ

— Знову у тебе двійка за
контрольну роботу,— дорікає
мати Вадик. — Як тобі тільки
не соромно?
— То через Василичку,—
пробурмотів у відповідь Вадик.

— А при чому тут Василичка?
— Та у неї такий нерозбірли-
вий почерк, що нічого не можна
було списати.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

НЕ ВІРИВ

Котик Мурзик прийшов з ву-
лиці додому.
— Ти чого похмурий? — за-
питує мама кішка.
— Та так.
— Не так. Знову щось накоїв?
Зітхнув Мурзик.
— Зараз Пушок на мене
скаржитись буде.

— Чому?
— Я йому ніс подряпав.
— За що?
Подивився Мурзик на маму
і каже:
— А він не вірив, що я до-
брий.

Василь БИРЮКОВ.

НЕ В ХВОСТІ

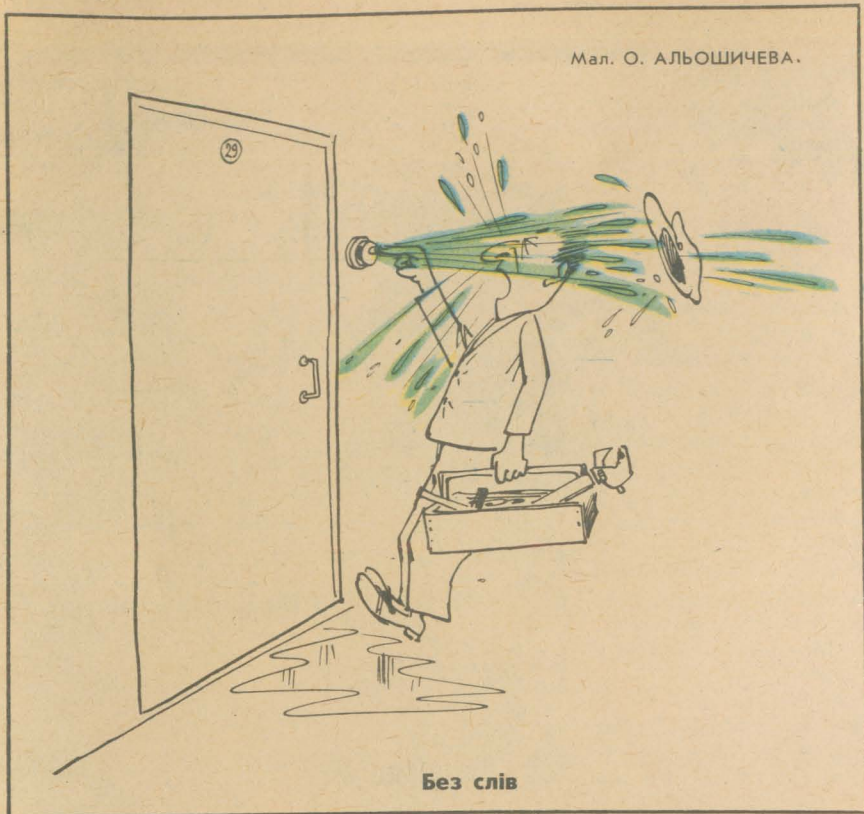
Почалося літо, і Павлик по-
їхав гостювати в село, до тітки
Марини.
— Ну, як, усі екзамени склав,
Павлику? — цікавиться тітка.
— Одного не склав. З мате-
матики,— похнюпився хлопець.

— Що ж так погано?
— Та не дуже,— відповів
Павлик. І розважливо додав: —
Серед тих, хто не склав, я,
тьотю, виявився найсильнішим!

Павло ЛАВРИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів

УСМІШКА

Знову цей Фікусак ледве на роботу причалапав! Синці під очима, немов чорнила обпався. Либонь, усю ніч пелюшки прав. Чи, може, нащадка свого галасливого до ранку колисав. Тепер ось — будь ласка. Ні в шахи зіграти, ні пивка холодненького в обідню перерву попиту. З таким біля пивної діжки показатися — і то соромно: від втоми на ногах, бідолаха, не стоїть, сорочка невипрана, піджак — немов у теляти з рота висмикнули.

Правда, щодо мене особисто, то я не розумію деяких батьків. Ну, народилося оте дитя крикливе. Так що? Занапастити себе біля нього? Наче не можна одразу здати оте вередливе чадо на пан... на пансіон. Хай би оті ошалілі від радості бабусі та дідусі бавилися з онучком. Або, на крайній випадок, нехай цим вашим спадкоємцем дружина займається. Їм, жінкам, держава он які пільги надала — хоч до пенсії у тому декреті сиди. Ну, а сам — будь людиною. Мужчини ж ми, врешті-решт, а не якісь там домашні попихачі!

Між іншим, я одразу відправив свою Валентину у село до її батьків. Вона тоді ще на останніх місяцях ходила. А як час наспів, то у тій своїй Ребедайлівці й розродилася, значить. Пацан!.. Три вісімсот затягнув. І їй, дружині цебто,

добре, бо матір'ю стала, і мені теж непогано... Як прийдеш з роботи додому — у квартирі тиша, хоч мак сій. Ніхто й не писне ніде.

Словом, роби, що тільки душі твоєї забажається. Хоч телевізор дивись, хоч на голові до ранку стій. Благодать! І на роботі завжди свіжий, мов огірок парниковий. І жіночки до тебе чарівненько посміхаються... А головне — дитина під надійним доглядом росте. У селі, самі знаєте, і молочко парне, і повітря свіже... Поїдеш у те село раз на два-три місяці жінку провідати, дитяті якусь цукерку повезти, з тестем почаркуватися. А там тобі, ну, такі вже всі раді, такі раді! Особливо теща — хоч до рани прикладай.

Звичайно, не впорожні й до міста повернешся. Жінка пар зо три чистої білизни в торбу покладе, теща повний рюкзак кров'яною набехає, тесть бідон меду в руки суне. Мовляв, щоб не так гірчила душу розлука...

Далебі, не розуміє дехто з нашого брата, мужчин, усіх принад такого життя... Аж сором пече за них — на домогосподарок попереворювалися. Де, питається, ваша мужеська гідність? За біганиною по молочних кухнях геть змізерніли.

А діти — вони і є діти. Однаково ж достойно не оцінять. Он я вчора від своїх повернувся. І що б ви думали?! Рідний син і пізнавати не хоче. Жодного разу, відколи язиком ворухити навчився, і татом не назвав. Все на мене якось підозріло супиться. Та ще й матері якось сказанув:

— Мамуню, дивіться... знову цей дядько по клунки до нас прителіпався... Знову курочок у бабусі поменшає...

Але нічого, хай іще трохи підрос-те. Я його навчу, як рідного батька шанувати! Я йому ще покажу «дядька з клунками». І таке рідному батькові лягнути! Чорна не вдячність!..

м. Київ.

Юрій ІЩЕНКО.

Визрики з ПЕГАСА

«Мораль цій байки така:
Коли зустрінеш ти вовка
Тікай від нього на всі боки...»

О. Д.-ник з м. Нікополя.

— Правильно! Щоб не знав сірий, за яким боком гнатися!

«ГОРОБЦЯМ НА СМІХ

Про що загальні збори гомонять
з їх нагоди?
Е-е, знов про визбрики погоди.

С. Г-ров
з Петропавлівського району
на Дніпропетровщині.

— Друкуємо ці визбрики з тієї нагоди, що не все ж і горобцям сміятися!

Що ж мені тепер зробити,
Щоб не зігнути ходити?»

Б. Кун з м. Полтави.

— Звичайно ж, звернутися до лікаря. І лікувати радикаліт.

«Відчувши, що вже лопають її звання дуті,
Гадюка скрючилась в безсилій люті».

В. Б-вик з Погребища
на Вінниччині.

— Бідолашна Гадюка! Від таких словозвивань кого завгодно скрючило б!

«А він кричить: «Зніміть картуз,
Бо я по-блату вскочив в вуз
І став тепер великий туз».

М. В-ка з Кривого Рога.

— Судячи з того, що кричить Вам герой, дуже сумнівно, щоб його прийняли в вуз навіть «по блату».

«А ліфт все дужче
скрегоче і гуде,
Немов до нього
землетрус іде».

С. Р-вас із Києва.

— Ці рядки нагнали нам такого холоду, немов до нас у гості прийшов один знайомий льодовиковий період!

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

ДРУЖЕ! Перче!

Ще минулої весни здав я на Вознесенську станцію технічного обслуговування свого «Запорожця» на ремонт. Рік його тримали, тільки до ремонту так діло й не дійшло. І коли я після чергової обіцянки авторемонтників, вже не пам'ятаю в котрий раз, прибув аж з Баштанського району на ту станцію, то був приголомшений: замість ремонту, мого «Запорожця» чомусь перефарбували з білого в червоний колір. Коли я, природно, обурився, мені сказали, що я, виявляється, ще й дякувати мушу. Може ти, Перче, подякуєш тим горе-ремонтникам від імені таких-от бідолашних клієнтів, як я. Але подякуєш так, як вони на те заслуговують.

О. ПАНКЕВИЧ.

Миколаївська область.

На нашому швейному об'єднанні нещодавно відкрився новий складальний цех, в якому складаємо... меблі. Спитаєш, звичайно, чому це раптом швейники взялися не за свою справу? А тому, Перче, що столи, шафи, тумбочки, які ми одержуємо з Кіровоградського меблевого комбінату, завжди некомплектні. Знімаємо упаковку, а в комплекті, що зветься, наприклад, «стіл однотумбовий» не вистачає шурупів, гвинтів, різків, ручок для ящиків. Претензії меблевики не приймають. Отже, доводиться деталі, яких бракує, виготовляти самим. Ну, то добре, що в нас виробниче об'єднання, і ми, хоч як це не складно, але доводимо оті напівфабрикати до пуття. А цікаво, Перче, що роблять у такій ситуації споживачі, котрі не мають таких можливостей?

І. СВІРЮК,
робітник.

м. Кіровоград.

Новонароджених дітей реєструють усюди. І всі знають, що ця радісна для батьків процедура відбувається у загсах. Однак, дорогий Перче, ми певні, що лише в нашому місті Хмільнику на Вінниччині її оформляють дуже дивними квитанціями.

По-перше, у тих квитанціях є графа «назва виробу», де, як сам розумієш, пишеться — «дитина». По-друге, є графа «найменування робіт», у якій працівник загсу весело пропонує: «реєстрація народження дитини». По-третє, є графа «деталі, запчастини та агрегати, оплачувані окремо». Тут зазначається: «обкладинка (мається на увазі обкладинка свідоцтва), альбом, зірочка». А ще є й такі пункти: «за виїзне обслуговування», «за терміновість», «за транспортні послуги» і т. д.

Ми розуміємо, що квитанція — річ потрібна. Однак зрозуміло й інше: бланки квитанцій, котрі годяться, скажімо, для радіомайстерні, явно не підходять для загсу. Оскільки подібна бездумність у їх використанні тут має вигляд просто насмішки, чи не так, Перче?

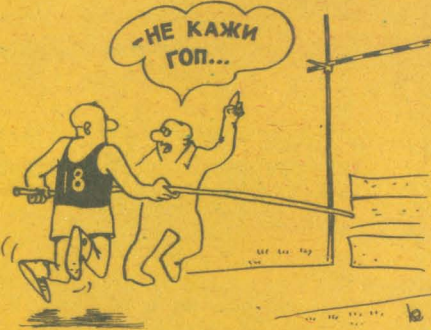
МЕШКАНЦІ м. ХМІЛЬНИКА — молоді батьки, яких у згаданих квитанціях іменують «виконавцями».

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

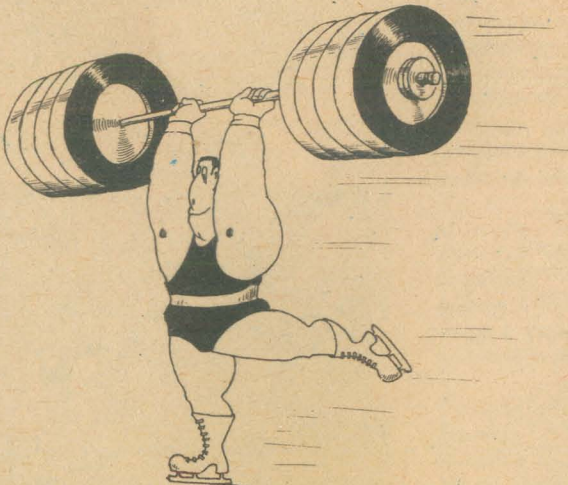

Без слів

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

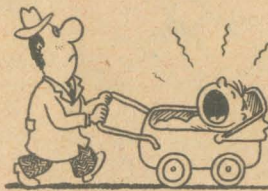
Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

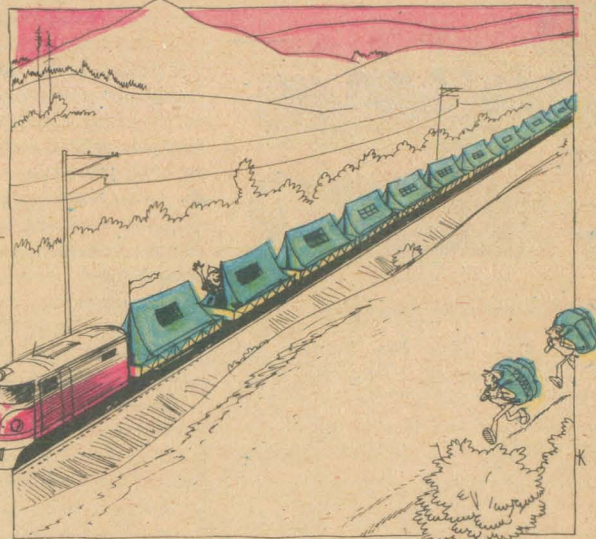
— Чого верещиш, як навіжений! Ти ж гол забив у власні ворота.

Мал. В. МИЛЕЙКА

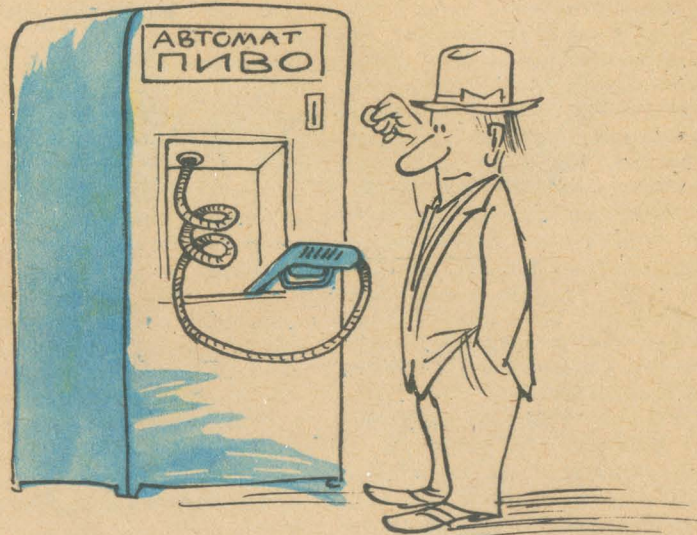
Без слів

Мал. М. КАПУСТИ

Туристський поїзд.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Одразу ж після того, як шляховики-будівельники заасфальтували вулицю 60-річчя СРСР у місті Чернівцях, прийшли зв'язківці і почали копати канави під телефонний кабель. А потім інші будівельники рили траншеї для електрокабеля. Ще згодом вулицю знову перекопували, щоб прокласти труби. Про отаку неузгодженість між собою керівників будівельних служб міста розповідалося в одному з листів, що був надрукований у «Перці» № 23 за 1983 рік.

Як повідомив редакції перший заступник голови виконкому Чернівецької міськради Г. В. Мельник, усі роботи по реконструкції вулиці завершено, і її, нарешті, здано в експлуатацію.

◆ Де завгодно можна було бачити завідувач клубом села Пристанційне (Житомирська обл.) Шимончук Н. І., тільки не на своєму робочому місці. А щоб у клубі був, як вона вважала, непорушний порядок, вона його завжди тримала під замком. І ніякі прохання, навіть скарги до райцентру на неї не впливали. Довелось молоді села написати листа Перцеві.

Завідуючий Малинським райвідділом культури Б. Заєць повідомив редакції, що за систематичне порушення розпорядку робочого часу Шимончук Н. І. з посади завідуючої клубом звільнено.

◆ В одному з листів до редакції повідомлялося про те, що мешканець міста Кременчука (Полтавщина) Петренко Н. Г. змайстрував такий собі невеличкий пристрій і став користуватися електроенергією без лічильника. Перець попросив Кременчуцький міський комітет народного контролю зацікавитись цим фактом.

Голова комітету Л. К. Гамза повідомив, що при перевірці факт підтвердився. Працівники енергонагляду на «раціоналізатора» наклали грошовий штраф у сумі 180 крб.

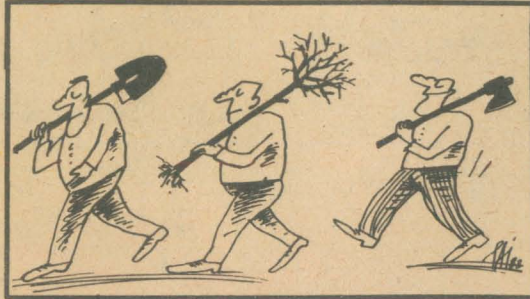
◆ У своєму листі до редакції жителі села Яблунівки (Житомирщина) запитували, коли ж нарешті почне діяти у них баня, яку ще рік тому закрили на ремонт.

Після втручання в цю справу Перця голова Ємільчинського райвиконкому В. П. Дейнека повідомив, що ремонт бані вже закінчено.

urzica

Сьогодні в мене гостює румунський сатиричний журнал «Урзіка» («Кропива»).

Мал. І. Пена

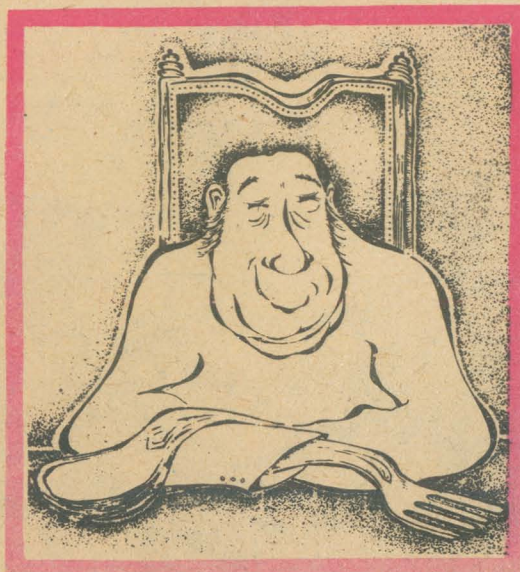
Без слів

Мал. Кріакса

Без слів

Мал. Траяна Венти

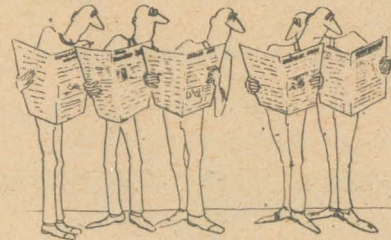
Портрет дармоїда.

Мал. Л. Настасі

Без слів

Мал. Кетта Грози

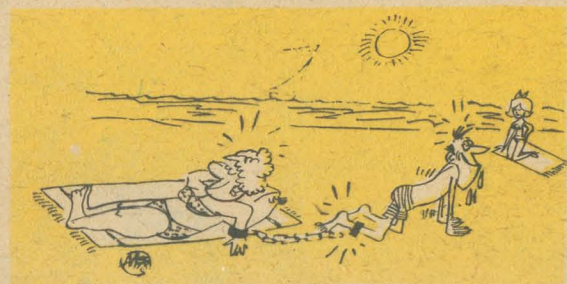
Без слів

Мал. Стефана Попа

Порозумілися.

Мал. А. Андронікса

Без слів

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11(1173)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 28.04.84. Підписано до друку 18.05.84. БФ 06691. 70 × 108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 372 000 прим. Зам. 02289.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Сполучені Штати сколотили найбільший у світі арсенал хімічно-бактеріологічної зброї. Та Пентагону цього мало. В його надрах розробляється довгострокова програма хімічно-бактеріологічного переозброєння. Її приблизна вартість — десять мільярдів доларів.

3 газет.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Такі дрібнюсінькі бактерії, а нам приносять такі величезні бариші.